

Liselotte Henriksen och Björn Björnholt visar just nu glas och måleri på Konstgillet i Boden. De är båda från Danmark men numera bosatta i Växjö, mitt i glasriket. De danska rötterna som syns väldigt tydligt i Björn Björnholts måleri, har sin upprinnelse ur den i Danmark så institutionaliserade Cobragruppen och dess inflytande på måleriet. Redan 1949 arrangerade Cobragruppen sin första utställning i Amsterdam 1949. Namnet fick man genom att lägga samman begynnelsebokstäverna i medlemmarnas hemstäder. På engelska blev det Copenhagen, Brussels, Amsterdam. Inom Cobra strävade man efter att hitta det mest direkta möjliga uttrycket för personlig fantasi. Det blev en slags direktverkande anarkistisk expressionism i omedelbar kontakt med det undermedvetna, där uttrycket i alla lägen var överordnat formen och inget själsligt eller svårt var konstnären främmande. Man omhuldade folkkonst, barnbilder och de själsjukas bildvärldar. Dansken Asger Jorn var en av de drivande i Cobragruppen och inflytandet från hans insatser under femtiotalet sätter fortfarande sina spår, inte bara i danskt måleri utan i hela nordeuropa. Cobra är numera inte bara en tradition utan har blivit, mot allt vad Cobra stod för, en konstkonvention. En hävdvunnen uppfattning som lämnar utrymme för allsköns fäsörer att utan originalitet upprepa och kokettera med själsvånda. Den andra sidan av myntet består av en otvungen berättar- och färgglädje som är ägnad att helt enkelt roa betraktaren, en slags "gladkonst". Björn Björnholt kan väl räknas hörande till den senare kategorien. Färgpådraget är högt uppdrivet och på dukarna fördelar sig, på rättvist avstånd från varandra, olika figurer, djur och former utan till synes något inbördes samspel med varandra. De är uppmålade som i dekorativa mönster mot en färgsprakande fond. Uttrycket har mycket av berättande barnbild över sig, med den kvantitativa ambitionen att fylla bilden från kant till kant med innehåll. Formupprepningen och bristen på nyansering kan trots målarglädjen bli tröttande i längden. Två av de målningar som utförts på papper skiljer sig lite i det här hänseendet. *Fjärilsdrömmar* har en mer återhållen och nyanserad, vackert samspelande färgskala och här finns välbehövligt utrymme för blicken att kunna vila under sin upptäcksfärd i bilden. Den andra målningen *Lapponica - från John Lee Hooker till Kebnekaise*, uppbyggd som målat collage, har dämpat färgpådrag med en ultramarin som bakgrund och där egenfärgen hos tapetbitar, säckväv, krita och tidningspapper får utgöra de accenter som bygger upp målningen.

Liselotte Henriksen, som visar glasarbeten, har en annan infallsvinkel än Björnholt. Hon utgår från att kontrastera form och material till nya synteser. Glasets glatta sensuella former och förföriska ytor kombinerar hon med spretiga gravyrer och "oädla" material som zink och bly. I andra arbeten som jag har sett, har hon även arbetat med kombinationer av glas och gummi. Det tilltaget är tilltalande med tanke på den referensbotten som alla material bär på. Hon kunde driva detta långt om det inte vore för det jag kan uppleva som en ibland obesvarad kärlek till formen. Det är som om klangbotten och form inte alltid korresponderar. Bäst lyckas hon i de små graverade bilder som hon även bemålar på baksidan. I dessa kvadratiska tjocka glas ligger gravyren både på fram- som baksidan och detta skapar en tredimensionell djupverkan accentuerad med färginslag.

Vid första påseende ter sig utställningen som helhet rätt skojig och uppslagsrik men gradvis så faller detta första intryck. Efterhand noterar man att intention och utförande inte samspelar utan divergerar och då försvinner magin.

Bertil Sundstedt